

HENRI RAJDER HAGARD

LEPA
MARGARET

Sa engleskog preveo
Danko Ješić

Prvo izdanje, 2022

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvom distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima.

1.

Kako je Piter upoznao Španca

Beše to jednog prolećnog popodneva, u šestoj godini vladavine kralja Henrija VII. Tog dana je u Londonu bila velika gužva jer je njegova milost otvorila zasedanje novoizabrane Skupštine i objavila svojim vernim podanicima – koji su te vesti primili uz mnogo klicanja jer su ratovi na početku uvek popularni – svoju nameru da osvoji Francusku i lično predvodi englesku vojsku. U samoj Skupštini, istina je, opšte oduševljenje beše pomalo opalo kad je pomenuto da valja pronaći potrebna sredstva; ali gomila napolju, uglavnom sastavljena od osoba od kojih se neće očekivati da daju novac, nije dopustila da je to pitanje muči. I kad se njihov suveren pojavio, okružen blistavom svitom plemića i vojnika, okupljeni baciše kape uvis i vikahu do promuklosti.

Kralj lično, koji, mada još mlad, beše čovek umornog izgleda, lepog, bledog i ispijenog lica, osmehnu se sarkastično toj graji; ali setivši se koliko bi mu drago trebalo biti da to čuje jer i dalje seđaše na ponešto klimavom prestolu, reče nekoliko tihih reči i posla da mu dovedu dvojicu ili trojicu predstavnika naroda, pruži im kraljevsku ruku i istrpe da mu izvesna deca dodirnu odoru kako bi bila izlečena od zla. A onda, nakon što zastade da primi pisane molbe sirotog puka, koje je dodao jednom od oficira da ih pročita, praćen obnovljenim poklicima produži do velike gozbe koja ga je čekala u Vestminsterskoj palati.

Među onima što su jahali kraj njega beše i ambasador De Ajala, izaslanik španskih suverena Ferdinanda i Izabele na engleskom dvoru, i njegova pratnja od veličanstveno odevenih lordova i sekretara. Da je Španija ovde omiljena videlo se po njegovom mestu u povorci. Kako bi drugačije i moglo biti, uistinu, kad je već, pre četiri ili više godina, tada svega dvanaest meseci star princ Artur, najstariji kraljev sin, bio zvanično veren za infantkinju Katarinu, Ferdinandovu i Izabelinu ćerku, koja je tad imala godinu i devet meseci? Jer u to doba smatralo se dobrim da se naklonosti prinčeva i princeza rano usmere na takve staze koje su njihovi kraljevski roditelji i staratelji smatrali da će najverovatnije biti najunosnije za njih.

Levo od ambasadora, na lepom crnom konju, i bogato ali jednostavno odeven, u crni baršun i kapu od istog materijala ukrašenu jednim biserom, jahaše jedan visok konjanik. Imao je između dvadeset pet i trideset godina, i beše vrlo naočit, prodornih crnih očiju i strogog privlačnog lica.

U svakom se čoveku, govorilo se, mogla naći sličnost, često nezatna i skrivena, s nekom zveri, pticom ili drugim stvorom, a u ovom slučaju nije je bilo teško uočiti. Taj čovek nalikovaše orlu, koji se, slučajno ili namerno, nalazio na grbu njegove sluginske odore i konjske opreme. Te nepokolebljive oči, taj kukast nos, to ponosno i nadmoćno držanje, ta uska, duga šaka, brzi i spretni pokreti, sve to ukazivaše na kralja ptica, a takođe, kako mu je geslo glasilo, da će pronaći to što traži i sačuvati to što pronađe. Sad je posmatrao razgovor između engleskog kralja i predstavnika svetine koje se njegova milost udostojila da pozove, uz mešavinu veselja i prezira.

– Smatrate ovaj prizor čudnim, markiže – reče ambasador, gledajući ga promućurno.

– Senjor, ovde u Engleskoj, ako to odgovara vašoj ekseleciji – odgovorio je ozbiljno – ja sam senjor D'Agilar. Markiz

koga ste pomenuli živi u Španiji i ovlašćeni je izaslanik Mavra iz Granade; senjor D'Agilar, ponizni sluga Svete crkve – i prekrsti se – putuje u inostranstvo... crkvenim poslovima, kao i onima koje su mu poverila njihova veličanstva.

– A ponekad i svojim poslom, rekao bih – odgovorio je ambasador jetko. – Ali da budem iskren, ono što ne razumem, senjor D'Agilare, pošto znam da ste se odrekli političkih težnji, jeste zašto ne prihvatite moju profesiju i zauvek ne obučete crnu odoru. Šta to rekoh... crnu? Uz vaše prilike i veze, dosad je mogla biti i crvena, sa odgovarajućom kapom.

Senjor D'Agilar se osmehnuo dok je odgovarao.

– Rekoste, mislim, da ponekad putujem svojim poslom. Pa, eto vam odgovora. U pravu ste, napustio sam svetovne težnje – većinu njih. Mučne su, a za neke ljude, ako su rođeni previsoko a nisu potpuno pravični, i vrlo opasne. Žir ambicije često izraste u hrast na koji vešaju ljude.

– Ili na panj na kojem odsecaju glave. Senjor, čestitam vam. Imate mudrost koja zahvata suštinu, a pušta senke da iščeznu. To je zbilja vrlo retko.

– Pitali ste zašto ne promenim kroj svoje odore – nastavio je D'Agilar, zanemarujući tu opasku. – Ekselencijo, da budem iskren, zbog svojih poslova. Imam slabosti poput drugih ljudi. Na primer, bogatstvo je takva suština o kojoj ste govorili, a vladavina je senka; onaj ko ima bogatstvo ima pravu vlast. A opet, blistave oči me mogu privući, ili neka mržnja može zahtevati zadovoljenje, a te stvari ne idu uz odore, crne ili crvene.

– A opet, mnoge takve stvari radili su ljudi koji su ih nosili – odgovori ambasador značajno.

– Ah, ekselencijo, kao sveštenik, trebalo bi da znate kako ne valja osporavati Svetu crkvu; dopustite da Crkva bude kao nebo iznad nas, čista, neukaljana, riznica molitve, kuća milosti i pravičnog suda, gde nema mesta grešniku kao što sam ja – i ponovo se prekrsti.

U govornikovom glasu beše nekog prizvuka istinitosti, što navede De Ajalu, koji je znao ponešto o glasu koji ga prati, da ga radoznalo pogleda.

Istinski fanatik, i stoga koristan čovek za nas, mislio je u sebi, *mada onaj koji vrlo dobro zna kako da iskoristi najbolje od oba sveta*; ali naglas reče: – Nije ni čudo što naša Crkva uživa u takvom sinu, a naši neprijatelji drhte kad podigne njen mač. Ali, senjor, niste mi rekli šta mislite o ovom obredu i ljudima.

– Te ljude poznajem dobro, ekselencijo, pošto življah među njima u prošlim godinama i govorim njihov jezik; i zato napustih Granadu da se sama snalazi i do danas sam ovde, da posmatram i sastavljam izveštaje... – Pogledao je sebe i nastavio: – A što se obreda tiče, da sam ja kralj, uradio bih to drugačije. Tà u toj zgradi, upravo sad, ti prosti članovi Donjeg doma – jer tako ih nazivaju, zar ne? – gotovo zapreteš svom kraljevskom gospodaru kad skromno zatraži desetinu državnog bogatstva da bi vodio rat. Da, video sam ga kako je prebledeo i zadrhtao od grubih glasova, kao da je njihov odjek zadrmao njegov presto. Kažem vam, ekselencijo, da će doći vreme u ovoj zemlji kad će ti članovi Donjeg doma biti kralj. Gledajte sad tog čoveka koga njegova milost drži za ruku, naziva ga „gospodinom“ i „gospodarom“, a za koga zna, kao i ja, da je krivoverac, preruseni Jevrejin, koji bi zbog svojih grehova, da je pravde, goreo na lomači. Tà koliko znam, još sinoć je taj izraeličanin izrekao stvari protiv Crkve...

– O čemu je Crkva, ili njene sluge, bez sumnje napravila beleške koje će biti upotrebljene kad dođe vreme – prekinu ga De Ajala. – Ali audijencija je završena, a njegovo visočanstvo nas poziva na gozbu, gde neće biti krivoveraca da nam dodijavaju i, kako je Veliki post, neće se mnogo jesti. Dođite, senjor, pošto ometamo prolaz!

Prodoše tri sata, sunce pocrvene i zađe, a čak je i u to prolećno doba bilo hladno u močvarnim prostranstvima Vestminstera, i u vazduhu beše mraza. Na čistini naspram dvorane za gozbe, pred kojom su se okupili paževi i konjušari s konjima, stajali su i hodali mnogi građani Londona, koji su, nakon obavljenog dnevnog posla, došli da vide prolazak kralja. Među njima behu jedan muškarac i dama, a ova potonja u pratnji jedne privlačne devojke, a sve troje behu dovoljno naočiti da privuku pažnju gomile.

Taj muškarac, osoba od tridesetak godina, odeven u trgovačko ruho, s nožem za pasom, izgledaše viši od metar i osamdeset, a njegova pratilja, u širokom krznom opervaženom ogrtaču, bila je, za ženu, takođe neobično visoka. On nije bio, strogo govoreći, pristao muškarac jer mu čelo beše ponešto previsoko i izbačeno; štaviše, jedan od njegovih glatko izbrijanih obraza, onaj desni, bio je naružen dugim, crvenim ožiljkom od mača, koji se protezao od slepoočnice do jake donje vilice. Lice mu je, međutim, bilo ljubazno i muževno, mada prilično strogo, a sive oči mirne i iskrene. To ne beše trgovčevo lice, već lice nekog s visokim činom, naviknutog na logore i ratovanje. A što se ostalog tiče, telo mu beše dobro građeno i aktivno, a u retkim trenucima kad je govorio glas mu je bio jasan i prilično glasan, ali oplemenjen i prijatan... opet, nipošto glas kakvog trgovca.

Damina figura nije se jasno videla zbog dugog ogrtača koji ju je prikrivao, ali to lice, koje se pojavilo ispod kapuljače kad se okrenula, a zalazeće sunce joj obasjalo oči, bilo je uistinu ljupko, jer je, od rođenja do smrti, Margaret Kastel – lepa Margaret, kako su je zvali – imala taj dar u meri koja se retko viđala u žena. Lice joj beše okruglo i nalik na cvet, veoma nežne boje, s punim i zaobljenim usnama i širokim, snežnobelim čelom. Ali ono čudesno, što ju je izdvajalo iznad svega

od drugih lepih žena tog doba nalazilo se u njenim očima jer one ne behu ni plave niti sive, kao što bi se moglo očekivati na osnovu prosečne boje očiju, već krupne, crne i sjajne; i nežne, kao u srne, i natkriljene uvijenim trepavicama crnim kao ebonovina. Utisak koji odavahu te oči, što su blistale iznad tih ružičastih obraza i ispod čela belog kao slonovača, bio je čudan i gotovo zapanjujući. Posmatrač ne bi mogao da skrene pogled s njih, kao da je iznenada ugledao kakvu ružu u snegu, ili zvezdu Danicu kako blista u jutarnjoj izmaglici. Takođe, mada su bile tako nežne i skromne, ako je taj posmatrač bio kojim slučajem muškarac mlađi od pedeset godina, često dugo nije mogao da ih zaboravi, posebno ako je imao povlasticu da vidi kako se lepo slažu s kosom kestenjastom, gotovo crnom, koja se talasala iznad njih i padala, u uvojcima, na ta lepo oblikovana ramena i do uskog struka.

Piter Brum, pošto se tako zvaše, gledao je pomalo zabrinuto u okupljenu gomilu, a onda, okrećući se, obrati se Margaret snažnim, jasnim glasom.

– Okolo ima grubijana – kaza – misliš li da treba da se zadržavaš ovde? Tvoj otac bi se mogao rasrditi, rođako.

Ovde bi valjalo objasniti da je u stvarnosti njihovo srodstvo bilo veoma daleko, tek puka kapljica krvi koja je došla preko njene majke. Ipak su jedno drugo nazivali tako jer to beše prikladan naziv koji nije mnogo značio.

– O! A zašto da ne? – odgovori ona milozvučno i sporo, tonom koji u sebi imaše neki stran prizvuk, nežan i blag kao dašak južnog vetra noću. – S tobom, rođače – i pogleda sa odobravanjem njegovu mišićavu, vojničku figuru – ne moram se bojati ljudi, koliko god grubi bili, a osobito želim da vidim kralja izbliza, kao i Beti. Zar ne, Beti? – i okrete se ka pratilji.

Beti Den, kojoj se bila obratila, takođe beše Margaretina rođaka, mada tek ovlašno povezana s Piterom Brumom. Bila

je vrlo dobrog porekla, ali njen otac, divalj i razuzdan čovek, slomio je srce njenoj majci i onda je, baš kao i pomenuta majka, umro rano, ostavivši Beti da zavisi od Margaretine majke, u čijoj je kući odgajena. Beti je bila na svoj način izuzetna, kako telom tako i duhom. Plave kose, sjajno građena, jaka, krupnih i odvažnih plavih očiju i punih crvenih usana... takav joj beše izgled. U govoru je bila nemarna i žustra. Uživala je u društvu muškaraca, a još više u njihovom divljenju jer beše romantična i tašta, i Beti je u svojoj dvadeset petoj godini i dalje bila čestita devojka i sasvim sposobna da se stara o sebi, što je mnogi njen udvarač otkrio. Mada joj položaj beše skroman, u duši je bila vrlo ponosna na svoje poreklo, a i ambiciozna, jer joj velika žudnja beše da se brakom uzdigne na mesto s kojeg ju je obočila očeva ludost – što nije bilo lako za ženu koja je smatrana pratiljom i bila bez miraza.

Osim toga, volela je svoju rođaku Margaret i divila joj se više nego ikom živom, a Piter joj je bio drag i poštovala ga je, uprkos tome, možda, što su ga, koliko god da se trudila – a kako se zbog toga jedila, svojski se trudila – njena lepota i druge čari ostavljale ravnodušnim.

Odgovarajući na Margaretino pitanje, nasmejala se i kazala: – Naravno. Svi smo toliko zauzeti u Holbornu da bismo prisustvovali mnogim događajima, i ne bih nipošto da propustim još jedan. A opet, gospodar Piter je vrlo mudar, a meni je uvek savetovano da mu se povinujem. Takođe, uskoro će mrak.

– Dobro, de – reče Margaret sa uzdahom i slegnuvši ramenima – s obzirom na to da ste se udružili protiv mene, možda je najbolje da krenemo. Kad sledeći put krenem u šetnju, rođaće Pitere, biće to s nekim ljubaznijim.

Zatim se okrenu i poče da se udaljava što je brže mogla kroz ljude koji su se još okupljali. Uviđajući da će to teško ići, pre nego što je Piter stigao da je zaustavi jer beše vrlo okretna,

Margaret skrenu desno, ulazeći u prostor tik ispred dvorane za gozbu, gde su konjušari s konjima i vojnici čekali svoje gospodare jer tu beše više prostora za hodanje. Nekoliko trenutaka Piter i Beti nisu mogli da izbegnu rulju koja se stvorila iza nje, i stoga se dogodi da se Margaret obrela sama među tim ljudima, uistinu usred pratnje španskog ambasadora De Ajale, ljudi ozloglašeni sa svojevoljnosti jer računahu da će ih gospodareva povlašćenost štititi. Takođe, u velikoj meri bili su manje-više pijani.

Jedan od tih neotesanaca, krupan crvenokos Škot, koga je sveštenik diplomata doveo iz te zemlje, gde je takođe bio ambasador, videvši iznenada pred sobom ženu koja je izgledala mlado i lepo, odluči da je izbliza pogleda, i stoga se posluži grubom varkom. Pretvarajući se da se spotakao, uhvati Margaretin ogrtač kao da želi da se pridrži i naglo ga svuče, otkrivajući njeno prelepo lice i skladnu figuru.

– Golubica, drugovi! Golubica! – povika glasom promuklim od pijanstva. – Koja je doletela ovamo da me poljubi! – I obavijajući je dugim rukama, krenu da je privlači k sebi.

– Pitere! Pomozi mi, Pitere! – povika Margaret, dok se otimala iz njegovog stiska.

– Ne, ne, ako želiš sveca, ubava devo – reče pijani Škot – Endru je podjednako dobar – a na tu se doskočicu ostali koji su ga razumeli nasmejaše jer se taj čovek zvaše Endru.

U sledećem trenu ponovo se nasmejaše, a grubijanu Endruu se učini da ga je dohvatio kakav kovitlac. I Margaret bi otrgnuta od njega, a on se okrenu i pade svom snagom na lice.

– To je Piter! – uskliknu jedan od vojnika na španskom.

– Da – odgovori drugi – svetac zaštitnik kakvog valja imati – a treći je osovio pručenog Endrua na noge.

Taj čovek izgledaše kao đavo. Kapa mu beše spala, a vatrenocrvena kosa bila mu je umrljana blatom. I povrh toga, nos

mu beše slomljen od udarca u kaldrmu, a krv iz njega poteče svud po njemu, dok su mu sitne crvene oči sevale kao u tvora, a lice mu posta belo kao kreč od bola i gneva. Urlajući nešto na škotskom, iznenada isuka mač i pojuri ka suparniku, namera- vajući da ga ubije.

A Piter, dakle, nije imao mač, već samo kratak nož, koji nije imao vremena da izvuče. U ruci je, međutim, nosio jaku drvenu palicu okovanu gvožđem, i dok je Margaret kršila šake, a Beti vrištala, njome je dočekaio udarac i, besan kakav je bio, odbio je mač. A onda, pre nego što je taj čovek stigao ponovo da zamahne, Piter podiže palicu i skoči ka njemu. Udario ga je strahovitom snagom, lomeći Škotu rame i nagoneći ga da ustukne.

– Spretan udarac, Pitere! Vrlo dobro, Pitere! – viknuše po- smatrači.

Ali Piter ih nije video niti čuo jer beše lud od gneva zbog uvrede nanete Margaret. Ponovo podiže palicu okovanu gvo- žđem i spusti je, ovog puta na Endruovu glavu, koja se rasprsnu kao ljuska jajeta, tako da grubijan mrtav pade naznak.

Na tren je vladala tišina jer se šala tragično okončala. Za- tim jedan od Španaca reče, gledajući ispruženo telo: – Za ime božje! Naš drug je gotov. Taj trgovac jako udara.

Odmah se začu žamor među drugovima ubijenog, a jedan povika: – Sasecite ga!

Shvatajući šta mu se sprema, Piter skoči napred i podiže Škotov mač sa zemlje gde je bio pao, istovremeno odbacujući palicu i izvlačeći bodež desnom rukom. Sad je bio dobro na- oružan, i izgledao je tako žestoko i vojnički suočen s neprija- teljima da su se oni, mada je četiri ili pet sečiva bilo isukano, držali podalje. Zatim je Piter prvi put progovorio, jer je znao da protiv toliko njih nema nikakve šanse.

– Englezi – povikao je zvonkim glasom, ali ne pomerajući glavu ili pogled – hoćete li dopustiti da me ubiju ovi španski psi?

Usledila je kratka pauza, a onda je neki glas pozadi rekao: – Ja neću, tako mi boga! – I jedan mišićav vojnik iz Kenta stade kraj njega, zbacivši ogrtač levom rukom, držeći mač desnom.

– Niti ja – reče drugi. – Piter Brum i ja smo se i ranije borili zajedno.

– Ni ja – doviknu treći – jer rođeni smo u istoj oblasti u Eseksu.

I tako se nastavi, dok kraj njega ne beše isti broj jakih Engleza koliko pred njim bejaše Španaca i Škota.

– To će biti dovoljno – kaza Piter – želimo samo da bude jedan na jednoga. Drugovi, pobrinite se za te žene pozadi. A sad, vi ubice, ako želite da vidite englesko mačevanje, dođite, ili, ako se bojite, pustite nas da idemo u miru.

– Da, dođite, strane kukavice – povika rulja, koja nije volela te nabusite i povlašćene stražare.

Sad je španska krv proključala i probudila se stara međurasna mržnja. Na iskvarenom engleskom, zapovednik stražara povika neke prljave uvrede o Margaret i pozva svoje podređene da „zakolju tu londonsku svinju“. Mačevi zablistашe crveno u suton, ljudi razmakoše noge i nagnuše se napred, i samo što nije započela velika i krvava razmirica.

Ali ipak nije počela, jer u tom trenutku jedan visok senjor, koji je stajao u senci i gledao šta se događalo, stade između suprotstavljenih strana i pomeri mačeve rukom.

– Dosta – kaza D'Agilar tiho, jer to beše on, govoreći na španskom. – Budale! Želite li da svaki Španac u Londonu bude pokidan na komade? A što se tiče tog pijanog siledžije – i sto-palom dodirnu Endruov leš – sâm je to tražio. Štaviše, nije bio

Španac, tako da nema krvne zavade. Hajde, poslušajte me! Ili moram da vam kažem ko sam?

– Svi vas poznajemo, markiže – reče zapovednik uplašeno.
– Vratite mačeve u korice, drugovi; uostalom, to nas se ne tiče.

Ljudi ponešto nevoljno poslušашe; ali u tom trenutku stiže ambasador De Ajala, vrlo besan, pošto je čuo za smrt svoga sluge, zahtevajući, veoma glasno, da mu predaju čoveka koji ga je ubio.

– Nećemo ga predati nekom španskom svešteniku – povika rulja. – Dođite i uzmite ga ako ga želite – i ponovo se uznemiriše, dok su Piter i njegovi saborci bili spremni za borbu.

I sigurno bi došlo do bitke, bez obzira na sve što bi D'Agilar mogao da uradi da to spreči; ali iznenada žamor poče da zamire i sve utihnu. A onda, između podignutog oružja, prođe jedan nizak, raskošno odeven muškarac, koji se iznenada okrenu ka gomili. Beše to lično kralj Henri.

– Ko se usuđuje da vadi mačeve na mojim ulicama, pred vratima moje palate? – upita hladnim glasom.

Desetak ruku pokazala na Pitera.

– Govori – reče mu kralj.

– Margaret, dođi ovamo – povika Piter; i devojka bi gurnuta napred ka njemu.

– Veličanstvo – reče – onaj čovek – i pokazala na Endruov lež – pokušao je da naudi ovoj devi, ćerki Džona Kastela. Ja, njen rođak, oborih ga na zemlju. Izvukao je mač i napao me je, a ja ga ubih palicom. Vidite je, leži tamo. A onda Španci – njegovi drugovi – poželeše da me saseku i ja zazvah Engleze u pomoć. Veličanstvo, to je sve.

Kralj ga odmeri pogledom, od glave do pete.

– Trgovac, sudeći po odeći – kaza – ali vojnik po držanju. Kako vam je ime?

– Piter Brum, gospodine.

– A-ha! Postojao je izvesni ser Piter Brum koji je poginuo na Bozvortskom polju... boreći se protiv mene – i osmehnu se.
– Jeste li ga, kojim slučajem, poznavali?

– Bio mi je otac, veličanstvo, i video sam ga zaklanog... jašta, i zaklah mu ubicu.

– Pa, u to mogu poverovati – odgovori Henri, odmeravajući ga. – Ali kako to da je sin toga Pitera Bruma, s borbenim ožiljkom na licu, odeven u vunenu odeždu trgovca?

– Veličanstvo – hladno odgovori Piter – moj otac je prodao svoje imanje, predao je sve svoje Kruni, i ja nisam nasledio ništa. Stoga moram da živim kako mogu.

Kralj se nasmejao dok je odgovarao: – Sviđate mi se, Pitere Brume, mada me bez sumnje mrzite.

– Nipošto, veličanstvo. Dok je Ričard živeo, borio sam se za Ričarda. Ričard je umro; i ako bude moralo, boriću se za Henrija, jer ja sam Englez i služim engleskom kralju.

– Lepo rečeno, i možda ćete mi jošte zatrebati jer ni u mene nema nikakve mržnje. Ali, zaboravih, da li ćete se boriti za mene izazivajući neredu na mojim ulicama i dovodeći me u nevolje s dobrim prijateljima Špancima?

– Veličanstvo, znate priču.

– Znam vašu priču, ali ko vam je svedok? Da li ste to vi, devo, kćeri trgovca Kastela?

– Jašta, veličanstvo. Taj čovek koga moj rođak ubi zlostavljavao me je, a jedina krivica beše mi što sam čekala da vidim prolazak vaše milosti. Pogledajte mi pocepan ogrtač.

– Nije čudo što je ubijen zbog tih vaših očiju, devo. Ali ovaj svedok mogao bi biti pristrasan. – Ponovo se osmehnu, dodajući: – Zar nema nekog drugog?

Beti zausti da nešto kaže, ali D'Agilar, istupajući, skide kapu s glave, nakloni se i kaza na engleskom: – Vaša milosti, evo me; sve sam video. Ovaj otmeni gospodin nije ni za šta kriv. Sluge

mog sunarodnika De Ajale snose krivicu, makar na početku, a onda je došlo do sukoba.

Sad se uključio i ambasador De Ajala, tražeći pravdu za ubistvo svog čoveka jer je i dalje bio besan, govoreći da će, ako je ne dobije, izvestiti njihova španska veličanstva kako se ophodi prema njihovim slugama u Engleskoj.

Na te reči se Henri uozbilji, pošto on, više od svega, nije želeo da uvredi Ferdinanda i Izabelu.

– Učinili ste zlu rabotu, Pitere Brume – reče – o kojoj će moj punomoćnik morati da razmisli. U međuvremenu, biće bolje da budete na sigurnom – i okrenuo se kao da će narediti njegovo hapšenje.

– Veličanstvo – uzviknu Piter – živim u gospodarskoj kući Kastelovih u Holbornu i neću bežati.

– Ko može garantovati za to – pitao je kralj – ili da nećete izazivati dalje nereda na putu do tamo?

– Ja ću garantovati – tiho kaza D'Agilar – ako mi ova gospa dozvoli da otpratim nju i njenog rođaka do kuće. Takođe – dođao je, tiho – izgleda mi da bi njegovo odvođenje u zatvor pre rasplamsalo pobunu nego da ga pustite.

Henri je pogledao oko sebe u veliku gomilu koja se okupila da posmatra taj prizor, i na njihovim licima video je nešto što ga je navelo da se saglasi s D'Agilarom.

– Neka vam bude, markiže – reče. – Računam na vašu reč i reč Pitera Bruma, da će se pojaviti ako bude pozvan. Neka taj mrtvac leži u Opatiji do sutra, kad će se sprovesti istraga. Ekselencijo, dajte mi ruku; imam važnija pitanja o kojima bih razgovarao s vama pre počinka.